

Schein Gábor

A FOTEL

Az udvaron egy virágmintás fotel, melyben sosem ül senki. Egy öregasszony, aki mindjárt a háború után költözött ide (férje a bácskai bevonuláskor tisztázatlan körülmények közt elesett), még ma is

azt mondogatja, az idő minden évben kihúz egy szálát a kárpit szövetéből: a mi udvarunkban ez hozza meg a tavaszt. És e hiedelmével főleg a fiatal anyákban talált társra: évről évre izgatottabban ők is valami

különös cseményre vártak, hogy ki lehessen tenni a muskátlis cserepeket és le lehessen engedni a gyerekeket játszani. Mostanában, ha találkoznak,

szünet nélkül az életükről beszélnek. Mintha a kihúzott szálakat akarnák összekötögetni és történeteiket, mielőtt eltűnnek a kárpit mintázatában.

Marchall György

MADARAK NAPJÁN

Mosakszanak, fürdenek a biztosan cseresznyepiros padok.
Kibámulva az esőbe újra érzem: állandóan piszkos vagyok.
S ki sehol sincs, ismét didereg bennem: egy ázott veréb –
– milyen furcsa, vissza hogy mégsem vágyom a napot.